

REPUBLIKA HRVATSKA

Trgovački sud u Zagrebu

Zagreb, Amruševa 2/II

32.P-2234/15.

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU po sucu toga suda Biserki Pavičić, u pravnoj stvari tužitelja: PROJEKT MALINSKA d.o.o. u stečajju, Zagreb, Mihanovićeve 14, OIB:26531949569, zastupan po stečajnom vjerovniku TRI DIMENZIJE I ARHITEKTURA d.o.o. za graditeljstvo i usluge, Zagreb, Albrechtova 32, OIB:4459111876, a ovaj po punomoćniku Petru Čubeli, odvjetniku iz Zagreba, Vlaška 72c, protiv tuženika: NOVA LJUBLJANSKA BANKA d.d. Trg Republike 2, 1000, Ljubljana, Slovenija, OIB:17719334242, zastupanog po punomoćniku Borisu Trgovcu, odvjetniku iz OD Trgovci i Valenčak j.t.d. iz Zagreba, Miramarska 24, radi: radi utvrđenja osnovanosti osporene tražbine, nakon održane i zaključene glavne rasprave dana 27. lipnja 2017. godine i objavljene presude dana 13. srpnja 2017. godine,

presudio je :

1. Odbija se tužitelj sa tužbenim zahtjevom koji glasi:

"1. Utvrđuje se da je osnovano osporavanje tražbine stečajnog vjerovnika NOVA LJUBLJANSKA BANKA d.d. Ljubljana, Trg Republike 2, Republika Slovenija, u stečajnom postupku nad društvom PROJEKT MALINSKA d.o.o. za graditeljstvo, usluge, turizam i turistička agencija u stečajju, Zagreb, Albrechtova 32, OIB:26531949569 (prijava tražbine pod red.br. 3, broj prijave 4) i to: tražbine drugog višeg isplalnog reda u iznosu od 12.279.613,44 kn.

2. Nalaže se tuženiku da tužitelju nadoknadi prouzročeni parnični trošak u roku od 8 dana."

2. Tužitelj je dužan tuženiku naknaditi parnični trošak u iznosu od 397.800,00 kn u roku 8 dana pod prijetnjom ovrhe.

3. Tuženik se odbija sa viškom zahtjeva za parnični trošak u iznosu od 309.025,00 kn

Obrazloženje

Nije sporno između stranaka da je kod ovog suda otvoren stečajni postupak nad tužiteljem – društvom PROJEKT MALINSKA d.o.o. broj St-334/14 od 27.04.2015.

Nije sporno da je tuženik podneskom od 26.05.2015. obavijestio stečajnog upravitelja o svom razlučnom pravu i dao svoju prijavu tražbine za iznos koji neće biti pokriven razlučnim pravom, a što predstavlja iznos od 12.279.613,44 kn, kao protuvrijednost 60% duga po osnovu danog Ugovora o kreditu, odnosno protuvrijednost 1.618.507,11 EUR-a.

Nije sporno da je na ispitnom ročištu održanom 08.09.2013. tražbina tuženika kao vjerovnika drugog višeg isplatnog reda priznata po stečajnom upravitelju u cjelokupno prijavljenom iznosu od 12.279.613,44 kn .

Navedenu prijavljenu tražbinu tuženika osporio je vjerovnik TRI DIMENZIJE I ARHITEKTURA d.o.o. Zagreb te je Izvatom iz rješenja St-334/14 od 08.09.2015. konstatirano da se tražbina tuženika kao vjerovnika drugog višeg isplatnog reda smatra osporenom u cijelosti temeljem osporavanja vjerovnika TRI DIMENZIJE I ARHITEKTURA d.o.o..

Vjerovnik koji je osporio tražbinu upućen je na pokretanje parnice radi utvrđenja osnovanosti osporavanja tražbine u roku 8 dana od dostave Izvotka iz rješenja i u kojem postupku nastupa u ime i za račun stečajnog dužnika.

Vjerovnik koji je osporio tražbinu pokrenuo je ovaj postupak u određenom roku podnošenjem tužbe dana 16.09.2015. godine pa je tužba, prema tome, pravodobna.

U izvotku iz rješenja kojim se osporavatelj upućuje na pokretanje parnice stečajni sudac navodi da je tražbina tuženika osporena od navedenog vjerovnika bez iznošenja posebnog razloga, pa budući je tuženik svoju tražbinu prijavio temeljem Ugovora o kreditu broj 2535-2008. od 28.08.2008. i solemniziranom Sporazumu o zasnivanju založnog prava te rješenju o ovrsi, to se njegova tražbina temelji na ovršnoj ispravi, zbog čega je temeljem odredbe čl. 178 st. 4 Stečajnog zakona na pokretanje parnice upućen osporavatelj .

Osporavatelj – stečajni vjerovnik u podnesenoj tužbi navodi da je priznanje tražbine tuženika učinjeno od strane stečajnog upravitelja paušalno i bez ikakve provjere da li je Ugovor o kreditu sa svojim anexima faktički izvršen, odnosno realiziran jer to ne znači sama ovjera potpisa na Ugovoru.

Tužitelj tvrdi da je tuženik svoju prijavu tražbine temeljio na Sporazumu radi osiguranja novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretninama i posebnim udjelima od 28.08.2008. te Ugovoru o prodaji imovine od 13.12.2012. sklopljenom između LHB Internationale Handelsbank Aktiengesellschaft iz Njemačke (u daljnjem tekstu LHB), Frankfurt na Majni, i tuženika te dva anexa Ugovora o prodaji.

Osporavatelj smatra da nije ničim dokazana valjanost Ugovora o prodaji imovine, pa osporava ovlaštenje i legitimaciju tuženika za podnošenje prijave tražbine u stečajnom postupku. Ovo tim više, osporavatelj navodi, jer i dalje postoji potraživanje LHB , kao zajmodavca i vjerovnika prema Lukšić gradnji d.o.o.

Iz teksta tužbe prvenstveno se može utvrditi da se osporavanje odnosi prvenstveno na nedostatak aktivne legitimacije za podnošenje prijave tražbina u stečajnom postupku.

Tuženiku odgovoru na tužbu osporava tužbeni zahtjev prvenstveno iz razloga jer da se iz teksta tužbe ne može vidjeti razlog osporavanja. Tvrdi da je temeljem Ugovora o prodaji imovine LHB ustupila i prenijela na tuženika sva potraživanja i druga prava iz Ugovora o kreditu broj 2535-2008 od 28.08.2008. sklopljenog između LHB kao kreditodavca i društva Lukšić gradnja d.o.o. Pula kao korisnika kredita. Tim ugovorom da su na njega prešla sva sporedna prava uključujući i hipoteku na predmetnim nekretninama u vlasništvu stečajnog dužnika upisanih u zemljišnim knjigama Općinskog suda Rijeka, Stalna služba u Krku iz zk.ul. 2120, 4070,4071 i 4072, sve k.o. Sveti Anton, a za koje je izvršena i uknjižba prijenosa založnog prava sa LHB na tuženika.

U odnosu na sam zaključen ugovor o prodaji imovine i njegove anexe tuženik navodi da je ugovoreno mjerodavno hrvatsko pravo, pa je bespredmetno pozivanje tužitelja da isto podliježe njemačkom pravu.

U odgovoru tuženik navodi da je prema Ugovoru o kreditu i zaključenom Sporazumu potraživanje tuženika dospjelo na naplatu dana 28.08.2010., ali je anexom Ugovora dospijeće

prolongirano na dan 28.08.2011. godine. Kako dugovanje nije podmireno to je tuženik 30.09.2014. pokrenuo ovršni postupak protiv stečajnog dužnika (a koji je pravni slijednik ranijeg društva Lukšić gradnja d.o.o. jer je u tijeku 2011. godine promijenjena tvrtka i sjedište) kod Općinskog suda u Krku koji se vodi pod brojem Ovr-371/14, u kojem je 23.03.2015. donijeto rješenje o ovrsi.

Na navode danog odgovora na tužbu osporavatelj se naknadno očitovao pismenim podneskom od 21.11.2016. u kojem navodi da se kod Okrožnog sudišća u Ljubljani pod brojem P-1055/12 od 25.04.2012. vodi postupak po tužbi tužitelja LHB Internationale Handelsbank Aktiengesellschaft iz Njemačke, Frankfurt na Majni, protiv Branka Lukšića iz Trbovlja radi isplate iznosa od 2.101.443,26 EUR-a temeljem Ugovora o kreditu broj 2535-2008 od 28.08.2008. sklopljenog između LHB kao zajmodavca i vjerovnika i Lukšić gradnje d.o.o. kao zajmoprimca i dužnika. Tužitelj stoga konstatira da u jednoj državi istu tražbinu pokušava naplatiti jedna pravna osoba, a u drugoj državi istu tražbinu pokušava naplatiti druga pravna osoba, pa bi u odnosu na te postupke trebalo primjenjivati odredbe ZPP-a u odnosu na Europski parnični postupak i posebne odredbe o ostvarivanju pravosudne suradnje u Europskoj uniji.

Na temelju svih iznesenih činjenica tuženika nedvojbeno se može zaključiti da se prijava tražbine tuženika osporava iz više razloga i to ništetnosti Ugovora o kreditu zaključenog sa davateljem kredita i tužiteljem Lukšić gradnja d.o.o., zbog ne postojanja odobrenja Hrvatske narodne banke, zbog nedostatka pasivne legitimacije tuženika jer da se o istom sporu protiv Lukšić Branka vodi postupak po tužbi za potraživanje iz Ugovora o kreditu od strane davatelja kredita, nevaljanosti ugovora o prodaji imovine od 13.12.2012. (cesiji), radi toga što nije primijenjeno njemačko mjerodavno pravo i iz razloga što kredit nije realiziran, odnosno nije realiziran u skladu sa važećim propisima o financijskom poslovanju davatelja kredita na području Republike Hrvatske.

Sud je proveo dokaze uvidom u izvadak o osporenoj tražbini, u Sporazum o osiguranju novčane tražbine zasnivanjem založnog prava, u Ugovor o kreditu, u Ugovor o prodaji imovine (cesija), u obavijesti o ustupanju, u Anex 1 i 2 Ugovora o prodaji imovine, u prijavu tražbine i u obavijest o razlučnom pravu, u izvadak iz sudskog registra za tužitelja, u prijedlog za ovrhu NLB, u kopiju tužbe LHB protiv Branka Lukšića kod suda u Ljubljani, u podneske te u presudu od 14.11.2016., u podatke pribavljene od stečajnog upravitelja o prometu na deviznom računu tužitelja u stečaju, odnosno prednika Lukšić gradnje d.o.o. sa specifikacijom deviznog priliva, tečajnim razlikama te stanjima konta dužnika po financijskim kreditima iz inozemstva i dugoročnim zajmovima.

Uvidom u Ugovor o kreditu broj 2535-2008. zaključen dana 28.08.2008. između LHB Internationale Handelsbank Aktiengesellschaft iz Njemačke (banka), kao davatelja kredita i Lukšić Gradnje d.o.o. iz Pule kao korisnika kredita sud je utvrdio da je korisniku kredita odobren kredit od 1.880.000,00 EUR-a na rok od 24. mjeseca i to za kupnju 100%-tnog poslovnog udjela u društvu Ars Eco d.o.o. Zagreb (ugovor zaključen sa korisnikom kredita i Mostarac Damirom, kao vlasnikom poslovnog udjela); za financiranje izgradnje četiri stambena objekta sa 16 stambenih jedinica u Malinskoj na otoku Krku, na parcelama koje su označene brojem katastarske čestice, za plaćanje troškova posredovanja i tečajnih razlika. Kredit je trebalo otplatiti u roku od 24 mjeseca, a najkasnije do 28.08.2010.

Kamate su ugovorene, vezano za šestomjesečni Euribor sa dodatkom marže i iznose 7,908% godišnje, plaćaju se polugodišnje za svakih proteklih šest mjeseci, a za osiguranje kredita ugovoreno je založno pravo na nekretninama u Krku koje su u trenutku sklapanja ugovora bile u vlasništvu društva Ars Ecco. Osim založnog prava ugovoreno je solidarno jamstvo Branka Lukšića iz Trbovlja davanjem bjanko vlastitih mjenica od strane korisnika

kredita, bjanko vlastitih mjenica solidarnog jamca Branka Lukšića, 14 bjanko i jedne obične zadužnice korisnika kredita. Ugovorom je utvrđeno korištenje kredita u tranšama, u skladu sa građevinskim radovima u periodu od 08. mjeseca 2008. do 09. mjeseca 2009. te financijski i građevinski nadzor od društva LHB trade d.o.o. Zagreb.

U Ugovoru je pod rubrikom "ustupanje" određeno da je banka ovlaštena potraživanje iz Ugovora zajedno sa kamatama i ostalim sporednim potraživanjima i osiguranjima kredita ustupiti trećim osobama te je određeno da se na navedeni Ugovor primjenjuje njemačko pravo, osim odnosa za koje je isključivo određena primjena prava RH. Zaključenjem ovog Ugovora korisnik kredita potvrdio je da se na navedeni odnos primjenjuju i da je upoznat sa Općim uvjetima poslovanja banke.

Istog dana kad je sklopljen Ugovor o kreditu zaključen je i Sporazum radi osiguranja novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretninama i poslovnim udjelima između kreditora LHB, korisnika kredita tj. dužnika Lukšić gradnja d.o.o. založnog dužnika 1. društva Ars Ecco iz Zagreba, založnog dužnika 2. Branka Lukšića iz Trbovlja i založnog dužnika 3. Mostarac Damira. Osiguranje se odnosi na kredit kojeg je Lukšić gradnja d.o.o. dobila od LHB, s time da se na nekretninama društva Ars Ecco uknjižuje založno pravo te na poslovnom udjelu kojeg drži Damir Mostarac. Po članku 14 stranke suglasno utvrđuju da je Sporazum ovršna isprava te je ovjeren potpisima i žigovima i solemniziran kod javnog bilježnika te ima snagu ovršnog javnobilježničkog akta. Na istom Sporazumu postoji iskazan datum ovršnosti 29.08.2010.

Dana 13.12.2012. između davatelja kredita LHB kao prenositelja i Nove ljubljanske banke d.d. (u daljnjem tekstu NLB) Ljubljana kao primatelja zaključen je Ugovor o prodaji imovine, odnosno Ugovor o ustupanju i prijenosu kojim se na primatelja prenose sva prava i obaveze iz Ugovora o kreditu broj 2535-2008. od 28.08.2008. te sve izmjene i dopune broj 1 od 25.08.2010. te NLB postaje slijednik zajmodavca. Istim ugovorom se ustupaju i sva prava po hipoteci, a naknadu za ustupanje stranke će utvrditi zasebnim ugovorom.

Prema odredbama čl. 14 i 15 vidljivo je da su stranke ugovorile primjenu hrvatskog prava i nadležnost hrvatskih sudova u odnosu na sklopljeni Ugovor.

Iz priložene dokumentacije, a što i nije sporno, utvrđeno je da su o izvršenom ustupu obaviještene sve strane iz zaključenog Ugovora o kreditu i Sporazuma o osiguranju.

Dana 13. 12. 2012. sklopljen je Anex 1 Ugovora o prodaji imovine tj. Ugovora o prijenosu iz razloga što je u međuvremenu došlo do promjene tvrtke davatelja kredita tako da je točan naziv LHB Aktiengesellschaft te se označuju točni brojevi zadužnica i točan broj zk čestica na kojima je zasnovana hipoteka.

Anex broj 2 zaključen je 20.06.2013. u kojem se ispravljaju pogreške u definiciji hipoteka i zadužnica te dodaje nekretnina na kojoj je zasnovana hipoteka pod brojem 872/6

Iz prijave Nove ljubljanske banke kao razlučnog i stečajnog vjerovnika od 28.05.2015. utvrđeno je da tuženik obavještava stečajnog upravitelja o svom razlučnom pravu na nekretninama na Krku i započetom postupku ovrhe te se prijavljuje kao stečajni vjerovnik za 60% tražbine koja postoji prema stečajnom dužniku za koju smatra da se neće moći namiriti iz razlučnog prava, a što je protuvrijednost od 12.279.613,44 kn.

Iz fotokopije prijedloga za ovrhu koji je predan Općinskom sudu u Krku 03.10.2014. utvrđeno je da je Nova ljubljanska banka stavila prijedlog za ovrhu na nekretninama radi naplate novčane tražbine temeljem javnobilježničke ovršne isprave i temeljem Ugovora o kreditu od 28.08.2008. protiv ovršenika Projekt Malinska d.o.o. jer je došlo do promjene tvrtke ranijeg korisnika kredita Lukšić gradnje d.o.o.. Iz prijedloga je vidljivo da se predlaže provesti ovrhu na nekretninama na otoku Krku u k.o. Sveti Anton iz zk. uložaka koji su

spomenuti u Sporazumu o osiguranju kredita i u kojim su uložcima je evidentirana nekretnina koja je etažirana po etažama, ukupno četiri kuće i dvorišta etažiranih na po četiri etaže.

Po prijedlogu za ovrhu općinski sud u Krku izdao je rješenje kojim je prihvatio ovrhu pod brojem Ovr-371/14 dana 23.03.2015.

Iz rješenja Općinskog suda u Krku od 22.04.2014. i 23.07.2014. utvrđeno je da je uknjiženo založno pravo na nekretninama, u korist davatelja kredita, a zatim rješenje preinačeno na način da je kao založni vjerovnik označena Nova ljubljanska banka temeljem Ugovora o prodaji i Anexa.

Iz priložene dokumentacije sud je utvrdio da je dana 25.04.2012. LHB Internationale Handelsbank Aktiengesellschaft iz Njemačke podnijela tužbu protiv Branka Lukšića kao solidarnog jamca za dug po kreditu korisnika kredita Lukšić gradnje d.o.o. broj 2535-2008. koji nije vraćen u roku, a za koji je Branko Lukšić preuzeo solidarno jamstvo s maksimalnim iznosom od 2.180.000,00 EUR-a.

Prema navodima stranaka, a i naknadno dostavljenoj presudi Okružnog suda u Ljubljani od 14.11.2016. sud je utvrdio da je tužitelj u ovom postupku LHB AG iz Njemačke, a da je po usvojenom tužbenom zahtjevu tuženik Branko Lukšić dužan plaćati Novoj ljubljanskoj banci iznos od 2.101.443,27 EUR-a sa zateznim kamatama koje su točno navedene u zakonskom roku te je dužan tužitelju naknaditi prouzročeni parnični trošak. Navedena odluka još nije pravomoćna.

Kako je tužitelj, između ostalog, naveo da osporava prijavljenu tražbinu i iz razloga jer je stečajni upravitelj priznao istu samo zbog toga što je postojala ovršna isprava, a nije provjerio da li je ugovor doista realiziran, to je sud zatražio podatke od stečajnog upravitelja o izvršenim uplatama davatelja kredita na račun korisnika kredita.

Prema podacima stečajnog upravitelja proizlazi da su na devizni račun društva Lukšić gradnja d.o.o. u tijeku 2008. do 11. mjeseca 2009. pristigla sredstva od strane davatelja kredita te su evidentirana dugovanja stečajnog dužnika po osnovu dobivenog kredita jer isti nije vraćen.

Iz svih provedenih dokaza sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti neosnovan.

Iz gore utvrđenih činjenica nedvojbeno je da je ugovor o kreditu sklopljen, da je korisnik kredita bio Lukšić gradnja d.o.o., a Lukšić Branko kao direktor ujedno solidarni dužnik.

Kredit je u cijelosti izvršen isplatom davatelja kredita prema ugovorenim tranšama na devizni račun korisnika kredita, a što nedvojbeno proizlazi i iz same činjenice da su na otoku Krku sagrađena četiri stambena objekta koja su u zemljišnim knjigama i upisana i etažirana sa ukupno 16 stambenih jedinica. I sam Lukšić Branko, kao solidarni jamac, koji također odgovara za cjelokupnu obavezu, u slučaju nemogućnosti namirenja iz nekretnina ili iz stečajne mase, prema odredbama o solidarnom jamstvu, nije osporio da su sredstva kredita doista primljena, a što je vidljivo iz presude koju je donio Okružni sud u Ljubljani.

U odnosu na prigovor ništetnosti Ugovora o kreditu sud utvrđuje da se ne radi o kreditu kojeg je strana banka ili financijska organizacija dala na području teritorija Republike Hrvatske, nego o kreditu koji je pravna osoba iz Hrvatske uzela kod strane financijske organizacije u Njemačkoj, koji je u odnosu na Hrvatsku nerezident i za koji ne postoji obaveza za odobravanje ovakvih poslova od strane Hrvatske narodne banke. Radi toga ne postoji niti ništetnost navedenog ugovora.

Isto tako, sud je nedvojbeno utvrdio da sredstva dobivenog kredita nisu vraćena pa je ovdje tužitelj, na kojeg je prenesena cjelokupna tražbina sa založnim pravom, opravdano

zatražio ovrhu na nekretninama kod Općinskog suda u Krku, a isto tako, nakon otvaranja stečajnog postupka nad korisnikom kredita obavijestio stečajnog upravitelja o postojanju svog razlučnog prava i pokrenutoj ovrhi koja mu daje pravo da nekretnine unovči u zasebnom ovršnom postupku. S obzirom da je stečajni postupak pokrenut 27.04.2015. to se stečajni postupak vodi po odredbama tada važećeg – starog Stečajnog zakona (NN 44/96, 29/99, 129/00, 123/03, 82/06, 116/10, 25/12 i 133/12) koji je važio sve do 31.08. 2015. godine i po kojem je temeljem odredbe čl. 173 st. 5 tuženik kao razlučni vjerovnik bio dužan obavijestiti upravitelja o svom razlučnom pravu, osnovi prava, imovini na kojoj je pravo zasnovano te je bio dužan označiti eventualno koji iznos neće biti namiren iz razlučnog prava tj. prijaviti, kao vjerovnik, tražbinu koja iz tog prava neće biti namirena.

Navodi tužitelj da Ugovor o prijenosu nije valjan, nisu osnovani jer su u svim Ugovorima određene primjene prava, a ne postoje nikakvi nedostaci zaključenog Ugovora o cesiji – o prodaji imovine, koje bi bile razlog da se tuženiku ne priznaje legitimacija za podnošenje prijave tražbine u stečajnom postupku. Ovo tim više što je tuženik i upisan u zemljišnim knjigama kao ovlaštenik hipoteke.

Samim postojanjem spora kod Oružnog suda u Ljubljani i temeljem donesene presude protiv Lukšić Branka kao fizičke osobe i solidarnog jamca, ne može se osporiti razlučno pravo tuženika niti njegovo pravo na podnošenje prijave u stečajnom postupku kao stečajnog vjerovnika, budući solidarni jamac kao i solidarni dužnik odgovara za cjelokupnu tražbinu dužnika do njenog potpunog namirenja, a koliko će biti namirenje iz ovrhe po razlučnom pravu i po pravu prijavljene tražbine, ovisi koliko će i solidarni jamac biti dužan namiriti dug nastao temeljem Ugovora o kreditu iz 2008. godine.

Radi svega navedenog valjalo je tužbeni zahtjev tužitelja odbiti kao neosnovan budući osporavatelj nije uspio dokazati osnovanost svog osporavanja.

Odluka o trošku temelji se na odredbi čl. 154 st. 1 ZPP-a i odnosi se na trošak tuženika za zastupanje u skladu sa važećom Odvjetničkom tarifom (NN 142/12 i 103/14).

Temeljem odredbe čl. 155 ZPP-a tuženiku se priznaje trošak sastava odgovora na tužbu 27. 10.2015. po Tbr. 8/1 u iznosu od 99.450,00 kn. Za zastupanje na ročište 22.11.2016. i 15.03.2017. po Tbr. 9/2 50% navedenog troška odnosno 49.725,00 kn po radnji, za sastav podneska 01.03.2017. po Tbr. 8/1 puni iznos naknade od 99.450,00 kn i toliko za ročište održano 27.06.2017. po Tbr. 9/1. Sveukupno priznati trošak tuženiku je 397.800,00 kn, kako je to označeno u stavku 2.

Preostali trošak tuženika nije osnovan iz razloga što je tuženik zatražio trošak pristojbe na odgovor na tužbu na koju nije niti pozvan (5.000,00 kn), jer je zatražio pristojbu na presudu koju on ne plaća, iz razloga što mu nije priznat cjelokupni trošak u 100%-tnom iznosu za ročišta 22.11.2016. i 15.03.2017. jer se na istima samo raspravljao o procesnim stvarima, jer mu nije priznat sastav podneska od 04.06.2017. koji nije bio nužno potreban, s obzirom na provođenje ročišta nakon pribavljanja podataka od stečajnog upravitelja, pa je ono što je izneseno u tom podnesku tuženik mogao navesti na tom ročištu, za koje mu je priznat trošak u 100%-tnom iznosu (ročište 27.06.2017.)

Tuženiku nije priznat ni trošak ročišta za objavu s obzirom na postojanje e-oglasne ploče pa njegov pristup nije nužan.

Tuženiku posebno nije priznat trošak u ovim troškovima niti za ročište 31.05.2016. s obzirom da je na navedenom ročištu doneseno rješenje kojim je tužitelj dužan naknaditi 50% nastalog troška tuženiku za pristup na ročište koje je odgođeno zbog traženja tužitelja.

32.P-2234/15.

Kako je tuženik zatražio trošak u ukupnom iznosu od 606.825,00,, to ga je valjalo odbiti sa viškom od dosuđenog iznosa, kako je to označeno u stavku 3 izreke

U Zagrebu, 13. srpnja 2017. godine

Sudac
Biserka Pavičić v.r.

Uputa o pravnom lijeku:
Protiv ove presude nezadovoljna stranka može uložiti žalbu Visokom trgovačkom sudu RH u roku od 8 dana po primitku ove presude, a ulaže se putem ovog Suda u 2 primjerka za Sud i po 1 za svaku protivnu stranku.

Za točnost otpravka
ovlašteni službenik:
Željka Rončević

REPUBLIKA HRVATSKA
Visoki trgovački sud Republike Hrvatske
Berislavićeva 11, Zagreb

Poslovni broj: 89 Pž-6640/2017-3

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Raoula Dubravca, predsjednika vijeća, Josipa Turkalja, suca izvjestitelja i Draženke Deladio, članice vijeća, u pravnoj stvari tužitelja PROJEKT MALINSKA d.o.o. u stečaju, OIB 26531949569, Zagreb, Mihanovićeva 14, kojeg zastupa stečajni vjerovnik Tri dimenzije i arhitektura d.o.o. za graditeljstvo i usluge, OIB 44591118776, Zagreb, Albrechtova 32, a njega punomoćnik Petar Ćubela, odvjetnik u Zagrebu, Vlaška 72c, protiv tuženika NOVA LJUBLJANSKA BANKA d.d., OIB 17719334242, Republika Slovenija, Ljubljana, Trg Republike 2, kojeg zastupa punomoćnik Boris Trgovec, odvjetnik u Odvjetničkom društvu Trgovec i Valenčak j.t.d., Zagreb, Miramarska 24, radi utvrđenja osnovanosti osporene tražbine, odlučujući o tužiteljevoj žalbi protiv presude Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-2234/2015 od 13. srpnja 2017., u sjednici vijeća održanoj 1. lipnja 2020.

p r e s u d i o j e

I. Odbija se žalba tužitelja Projekt Malinska d.o.o. u stečaju kao neosnovana i potvrđuje presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-2234/2015 od 13. srpnja 2017. u točkama 1. i 2. njezine izreke.

II. Preinačuje se presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-2234/2015 od 13. srpnja 2017. u točki 2. njezine izreke i sudi:

Nalaže se stečajnom vjerovniku Tri dimenzije i arhitektura d.o.o. za graditeljstvo i usluge, Zagreb, naknaditi tuženiku trošak parničnog postupka u iznosu od 397.880,00 kn (tristodevedesetsedamtisućaosamstoosamdeset kuna) u roku osam dana.

III. Odbija se tuženikov zahtjev za naknadu troškova odgovora na žalbu u zatraženom iznosu od 125.000,00 kn.

Obrazloženje

Presudom suda prvog stupnja odbijen je tužbeni zahtjev radi osnovanosti osporavanja tražbine stečajnog vjerovnika Nova Ljubljanska banka d.d. u iznosu od 12.279.613,44 kn (točka 1. izreke), naloženo je tužitelju naknaditi tuženiku trošak parničnog postupka u iznosu od 397.800,00 kn (točka 2. izreke), te je odbijen tuženikov zahtjev za naknadu parničnog troška u iznosu od 309.025,00 kn (točka 3. izreke).

Protiv dijela ove presude pod točkama 1. i 2. izreke žali se tužitelj zbog pogrešne primjene materijalnog prava, te predlaže presudu u pobijanom dijelu preinačiti. Traži trošak žalbenog postupka u iznosu od 135.000,00 kn.

Tuženik u odgovoru na žalbu poriče žalbene navode te predlaže žalbu tužitelja odbiti. Traži trošak žalbenog postupka u iznosu od 125.000,00 kn.

Žalba nije osnovana.

Predmet spora je utvrđenje osnovanosti osporavanja tražbine stečajnog vjerovnika u iznosu od 12.279.613,44 kn.

Ispitujući pobijani dio presude na temelju odredbe čl. 354. st. 2. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14 i 70/19; dalje: ZPP) ovaj sud nije našao da bi bila počinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka propisana odredbom čl. 354. st. 2. t. 2., 4., 8., 9., 11., 13. i 14. ZPP-a, a na koje povrede pazi po službenoj dužnosti.

Među strankama nije prijeporno da je nad tužiteljem otvoren stečajni postupak 27. travnja 2015., da je tuženik obavijestio stečajnog upravitelja o svom razlučnom pravu, te prijavio tražbinu za iznos koji neće biti pokriven razlučnim pravom u visini od 12.279.613,44 kn (protuvrijednost 60% tuženikove tražbine na temelju ugovora o kreditu), da je stečajni upravitelj priznao tuženikovu tražbinu kao vjerovnika drugog višeg isplatnog reda u cjelokupno prijavljenom iznosu od 12.279.613,44 kn, da je vjerovnik Tri dimenzije i arhitektura d.o.o. Zagreb osporio tuženikovu tražbinu kao vjerovnika drugog višeg isplatnog reda, da je vjerovnik Tri dimenzije i arhitektura d.o.o. Zagreb upućen u parnicu radi utvrđenja osnovanosti osporavane tražbine, te da je osporavatelj u ime i za račun tužitelja podnio tužbu u roku od osam dana od dostave rješenja o upućivanju u parnicu.

Među strankama je prijeporno je li valjan ugovor o kreditu od 28. kolovoza 2008. između LBH Internationale Handelsbank Aktiengesellschaft iz Frankfurta na Majni, Njemačka, i prednika tužitelja Lukšić gradnja d.o.o. (str. 15. – 30. spisa), sporazum radi osiguranja novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretninama i zasnivanjem založnog prava na poslovnim udjelima od 3. rujna 2008. između LBH Internationale Handelsbank Aktiengesellschaft, Frankfurt na Majni, Savezna Republika Njemačka, i prednika tuženika Lukšić gradnja d.o.o., te tri založna dužnika (Ars Eco d.o.o. Zagreb, Branko Lukšić iz Trbovlja, Republika Slovenija, i Damir Mostarac iz Zagreba) sa str. 5. – 14. spisa, te ugovor o prodaji imovine od 13. prosinca 2012. između tuženika i LBH Internationale Handelsbank AG (str. 32. – 47. spisa).

Pogrešno je stajalište tužitelja da je ugovor o kreditu od 28. kolovoza 2008. ništetan jer ne postoji odobrenje Hrvatske narodne banke za poslovanje banke LBH Internationale Handelsbank AG (dalje: HLB) na području Republike Hrvatske, jer iz samog ugovora o kreditu proizlazi da je ugovor sklopljen i izvršen u Njemačkoj, zbog čega LHB banci nije bila niti potrebna suglasnost za davanje kredita, jer Hrvatska narodna banka uopće nije bila nadležna za davanje bilo kakve suglasnosti za poslovanje njemačke banke na teritoriju Njemačke.

Tužitelj nije iznio niti jednu činjeničnu tvrdnju na temelju koje bi ugovor o kreditu, koji je zaključen po njemačkom pravu, bio ništetan, a niti ovaj sud po službenoj dužnosti nalazi bilo kakve razloge zbog kojih bi taj ugovor bio ništetan.

Tužitelj ne navodi zbog kojih razloga bi sporazum radi osiguranja novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretninama i poslovnim udjelima između kreditora LHB i korisnika kredita (Lukšić gradnja d.o.o.) te založnih dužnika bio nevaljan, a na temelju stanja spisa je sud prvog stupnja pravilno utvrdio da je isti sklopljen u skladu s pozitivnim propisima u Republici Hrvatskoj u formi javnobilježničkog akta. Također niti ugovor o prodaji imovine, odnosno ugovor o ustupanju i prijenosu kojim se na tuženika prenose sva prava i obveze iz ugovora o kreditu od 28. kolovoza 2008. nije ništetan, budući da za prijenos tražbina, odnosno ugovora o prodaji tražbina, nije propisana suglasnost Hrvatske narodne banke, a osim toga ustup tražbine je u skladu s odredbama čl. 80. - 89. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj: 35/05, 41/08, 125/11, 78/15 i 29/18; dalje: ZOO.

Sud prvog stupnja utvrdio je da je kredit u cijelosti izvršen isplata davatelja kredita, da kredit nije vraćen, a tužitelj nije tvrdio niti dokazivao da osporena tražbina može biti vraćena iz nekretnina osiguranim založnim pravom.

Na temelju ovako valjano i potpuno utvrđenog činjeničnog stanja, pravilno je sud prvog stupnja primijenio pravila o teretu dokazivanja (čl. 221.a ZPP-a) kada je tužbeni zahtjev odbio, jer tužitelj nije uspio dokazati osnovanost svoj osporavanja.

Slijedom svega navedenog, valjalo je na temelju odredbe čl. 368. st. 1. ZPP-a odlučiti kao u točki I. izreke ove drugostupanjske presude.

Pravilna je i odluka o parničnom trošku, kako po osnovi, tako i visini.

Međutim, sud prvog stupnja pogrešno je primijenio materijalno pravo kada je parnični trošak naložio platiti tužitelju, jer u smislu odredbe čl. 179. Stečajnog zakona („Narodne novine“ broj: 44/96, 29/99, 129/00, 123/03, 82/06, 116/10, 25/12, 133/12 i 45/13; dalje: SZ) osporavatelj je dužan naknaditi troškove parničnog postupka koje je izazvao.

Odbijen je tuženikov zahtjev za naknadu troška odgovora na žalbu, jer je isti bio nepotreban (čl. 155. st. 1. ZPP-a), pa je odlučeno kao u točki II. izreke ove drugostupanjske presude.

U nepobijanom dijelu pod točkom 3. izreke prvostupanjska presuda ostaje neizmijenjena (čl. 365. st. 1. ZPP-a).

Zagreb, 1. lipnja 2020.

Predsjednik vijeća
Raoul Dubravec

Dokument je elektronički potpisan:
RAOUL DUBRAVEC

Vrijeme potpisivanja:
17-08-2020
12:47:43

DN:
C=HR
O=VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
2.5.4.97=#130D48523937333439333636353139
L=ZAGREB
S=DUBRAVEC
G=RAOUL
CN=RAOUL DUBRAVEC

Broj zapisa: 17895-20c3c

Kontrolni broj: 0ec2c-9d3f8-e95d3

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=RAOUL DUBRAVEC, L=ZAGREB, O=VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE,
C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Visoki trgovački sud Republike Hrvatske** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.